

Hemse.

Karl XII-minnet firades här i fredags med en högtidlighet i Hemse-skolans gymnastiksal. Högtiden inleddes med »Gotlandssången», som sjöngs unisont. Rektor B. Nordlander hälsade alla hjärtligt välkomna och särskilt Dalströmska orkestern och kvartetten och nämnde, att det var en tradition på skolan att fira de historiska minnesdagarna. Efter hälsningstalet utförde orkestern ett par musiknummer och kvartetten sjöng några sångstycken. Dessa prestationer belönades var för sig med starka applåder.

Härefter framträdde fil. kand. K. J. Bodin och höll ett högstämt tal till Karl XII-minnet.

I en mörk tid med kalla och grådisiga dagar, som förtar oss livets perspektiv och begränsar vår andliga synkrets, gör oss småaktiga och egoistiska, föres i dag till oss (på en av våra historiska minnesdagar) ljuset från en gångens tid, minnet av den unge osjälviske hjältekonungen Karl XII. Vi låta honom stå som symbolen för ungdomens ljusa idealism, verksamhetslust och vilja att lyckas. Det hör ungdomen till och det passar den vuxne att bylla den, som vågade något för sina idéer, började talaren. Och därefter redogjorde han

för Karl XII:s lög till norra Tyskland, Polen, Ryssland och Turkiet. Tal redogjorde här för den historiska situationen i Europa och insatte Karl XII:s verk i den historiska utvecklingen. Därvid yttrade han bl. a. att Karl XII:s tid var en annan än Gustaf II Adolfs. Gustaf Adolf verkade i en tid då han kunde lyckas, men Karl XII, som försökte bevara Sveriges stormakt, verkade i en tid, då Ryssland hade blivit starkt, och det var därför svårare för Karl XII att lyckas, fienderna voro mäktigare då. Tal framhöll framför allt Karl XII:s handlingskraft och sanningsskrav. Därvid betonades mindre det krigiska draget. Och vad vi framför allt beundra hos Karl XII är hans krav på sanning och rätt. Karl XII:s ande lever där det finns handlingskraft, vidsynt optimism, vidsynt livsgladje och livsallvar, och den kan nu som förr elda oss i en frusen värld och lysa oss fram ur fortvivlans mörker. Och så kommer historiens minnen om unga hjältedåd till oss i mörka höstkvällar, slutade talaren.

Det utomordentliga talet följdes av starka applåder.

Efter talet utfördes ännu ytterligare några musik- och sångnummer, varefter högtiden avslutades med unison sång: »Du gamla, du fria».

Dalströms sångare och musikanter äro värda ett särskilt erkännande för sina prestationer. Ganska mycket folk hade samlats från socknarna runt omkring, men dock ej så många från Hemse. Högtiden hade en varm och högtidlig prägel över sig och de som voro med ha den i ljust minne.